

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem, Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2020, čj. KUZZL-25608/2020, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, čj. 41 A 39/2020-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2020 uznal Městský úřad Uherské Hradiště žalobce vinným ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Dne 24. 10. 2019 mu městská policie Hluk naměřila na ulici Hradištská ve městě Hluk rychlost jízdy 61 km/h, ačkoli nejvyšší dovolená rychlost byla 50 km/h.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž rovněž namítl, že městská policie nepostupovala v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, neboť nedodržela podmínky, které pro měření rychlosti stanovila Policie ČR.

[3] Nyní napadeným rozhodnutím ze dne 6. 5. 2020 žalovaný rozhodnutí městského úřadu ve výroku I změnil (upřesnil místo spáchání přestupku) a ve zbytku ho potvrdil. Žalovaný dovodil, že městská policie postupovala podle Dohody o vzájemné spolupráci při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku (dále jen „koordinační dohoda“), kterou uzavřelo město Hluk s Policií ČR. Podle této koordinační dohody musí městská policie zaslat hlášení o plánovaném měření rychlosti (dále jen „hlášení“) na nadcházející měsíc 14 dnů dopředu prostřednictvím datové schránky. Pokud Policie ČR do 3 dnů od

zaslání nesdělí stanovisko k zaslanému hlášení, má se za to, že sdělila kladné stanovisko. Podle dodejky zaslala městská policie hlášení Policii ČR dne 1. 10. 2019. S ohledem na chybějící odpověď Policie ČR byla podle názoru žalovaného schválena měřicí stanoviště. Rychlost vozu žalobce byla změřena dne 24. 10. 2019, tedy více než 14 dnů po zaslání hlášení. Městská policie proto postupovala v souladu s koordinační dohodou.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který jí vyhověl a rozhodnutí žalovaného i městského úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že hlášení zaslala městská policie Policii ČR v rozporu s koordinační dohodou pozdě. Nemohla se proto ani uplatnit fikce souhlasu ze strany Policie ČR. V návaznosti na to pak ani nedošlo k určení místa měření a městská policie proto měřila rychlost na ulici Hradištská v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu.

2. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[5] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[6] Stěžovatel namítl nesprávnost závěrů krajského soudu o porušení koordinační dohody ze strany městské policie a o nezákonnosti měření rychlosti. Podle názoru stěžovatele čl. 3 odst. 1 písm. a) koordinační dohody nestanoví povinnost městské policie zaslat hlášení před začátkem nadcházejícího měsíce, ale před konkrétním termínem měření.

[7] Podmínku koordinační dohody sice strážník porušil tím, že hlášení odeslal první den měsíce října roku 2019 (městská policie teoreticky počítala s měřením rychlosti již dne 4. 10. 2019). Nicméně Policie ČR tento postup nijak nenapadla a nechala uplatnit fikci souhlasu, která je zakotvena v koordinační dohodě. Z ničeho pak neplyne, že by městská policie provedla měření rychlosti dříve než dne 24. 10. 2019. Městská policie tedy dodržela interval 14 dnů ode dne fikce souhlasu do dne měření rychlosti.

[8] Není tedy správná ani argumentace krajského soudu, že v hlášení jsou uvedeny termíny, které podmínku oznámení dvou týdnů před měřením nesplňují. Z ničeho neplyne, že by v těchto dnech městská policie rychlost měřila. Takové měření tedy ani nemohlo být předmětem správního či soudního přezkumu.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

3. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] NSS po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil; současně zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). NSS přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná, neboť se dotýká otázky, která dosud nebyla řešena judikaturou (výklad koordinační dohody mezi městem Hlukem a Policií ČR), přičemž ohledně jejího posouzení nelze *a priori* vyloučit pochybení krajského soudu.

pokračování

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ve věci je nesporné, že městská policie zaslala hlášení o plánovaném měření rychlosti jízdy na říjen 2019 dne 1. 10. 2019. Sporná je otázka, zda tak učinila včas ve smyslu článku 3 odst. 1 písm. a) koordinační dohody, a tedy zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu.

[14] Podle ustálené judikatury jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění této zákonem stanovené podmínky, tj. že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala obecní policie na místě k tomu určeném Policií ČR. Tyto skutečnosti se dokládají například dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, případně stanovisky Policie ČR (viz například rozsudky NSS ze dne 23. 1. 2014, čj. 9 As 128/2013-45, ze dne 1. 6. 2017, čj. 9 As 274/2016-37, ze dne 23. 5. 2019, čj. 5 As 218/2018-39, ze dne 26. 8. 2021, čj. 8 As 140/2019-42, či ze dne 9. 2. 2022, čj. 7 As 325/2019-34).

[15] Podle čl. 3 odst. 1 písm. a) koordinační dohody *za účelem náležité koordinace policejních sil a prostředků stran dohody na teritoriu města Hluk a provedení schvalujícího procesu k místům měření rychlosti bude Policii ČR adresováno hlášení o plánovaném měření rychlosti jízdy na nadcházející měsíc minimálně ve 14denním předstihu.*

[16] Žalobce dané ustanovení chápe tak, že hlášení musí městská policie zaslat Policii ČR 14 dnů před začátkem měsíce, v němž má být rychlost měřena. Žalovaný pak tvrdí, že postačí zaslání hlášení 14 dnů přede dnem faktického měření rychlosti. Krajský soud uvedl, že z hlášení na měsíc říjen 2019 vyplývá, že městská policie měla v říjnu 2019 měřit rychlost již dne 4. 10. 2019. V takovém případě tedy podle krajského soudu nedodržela předstih 14 dnů ani ve vztahu k měsíci, ani k datu měření. Podle interpretace žalovaného by totiž musela městská policie žádost zaslat již dne 20. 9. 2019, což neučinila.

[17] Podle názoru NSS je článek 3 odst. 1 písm. a) koordinační dohody jasný a nepřipouští jiný výklad než ten, že hlášení musí městská policie adresovat Policii ČR nejpozději 14 dnů před koncem měsíce, který předchází měsíci, v němž je měření rychlosti městskou policií plánováno. V této souvislosti je rovněž třeba zdůraznit, že podle článku 2 koordinační dohody platí, že místa, kde bude vykonáváno zákonem stanovené oprávnění měřit rychlost jízdy, budou Policií ČR schvalována *v měsíčních intervalech*. I z tohoto článku je tedy nepochybné, že hlášení se podává jako měsíční přehled (plán) měření rychlosti. Aby takové měsíční hlášení vůbec mohlo splnit svůj účel, musí být logicky podáno před začátkem měsíce, v němž má být plánované měření rychlosti prováděno. Podala-li městská policie v tomto případě hlášení pozdě, a to dokonce až v měsíci, na který bylo měření rychlosti plánováno (hlášení na měsíc říjen 2019 bylo podáno 1. 10. 2019), nemůže logicky nastat ani fikce souhlasu Policie ČR s tímto hlášením ve smyslu čl. 2 písm. c) koordinační dohody [i takový souhlas by z povahy věci (měsíčního cyklu měření rychlosti) musel být dán před začátkem měsíce, v němž má být plánované měření rychlosti prováděno]. Závěry krajského soudu jsou tedy správné a NSS tak na napadený rozsudek v podrobnostech odkazuje.

4. Závěr a náklady řízení

[18] NSS na základě výše uvedeného zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalobci pak náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu